

Nummer 1, 2000

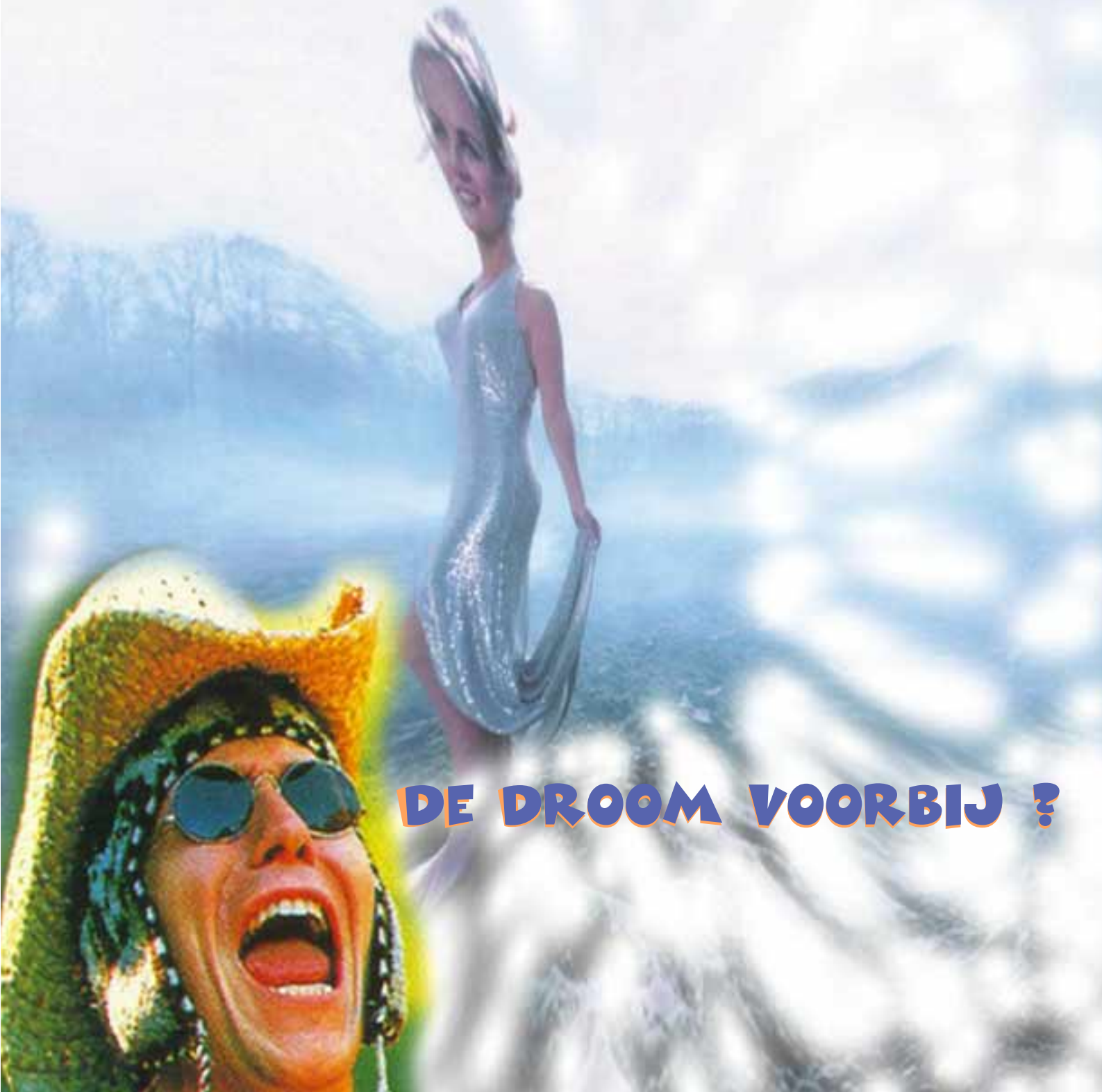
Mooie Woorden

Gratis en Geestig

Mooie Woorden: een digitaal blad met

verhalen, gedichten, columns en andere taalbrouwsels

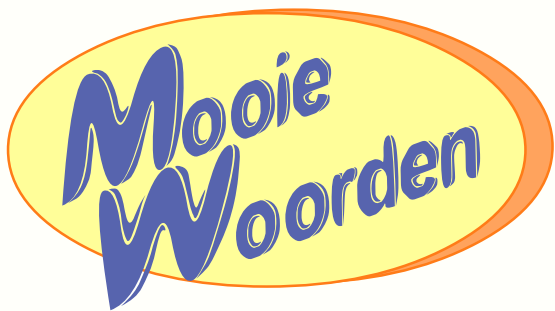

DE DROOM VOORBIJ ?

klik hier !

e-mail: mooie.woorden@12move.nl

Mooi dat je interesse hebt getoond in Mooie Woorden.

Een digitaal blad met verhalen, gedichten, columns en andere taalbrouwsels. Een lang gekoesterde droom is uitgekomen. Een blad uitbrengen. Iets waar jaren geleden nog handenvol geld voor nodig was kan nu simpelweg met behulp van pc en e-mail gerealiseerd worden, en dat is mooi. Niet alleen voor ons maar ook voor jou, hopen wij.

In nummer 1 van Mooie Woorden loopt de humor als rode draad door columns en verhalen heen, de gedichten zijn wat meer van serieuze aard. Bij volgende uitgaven zal nog meer naar een evenwicht worden gezocht. We hebben geprobeerd de inhoud voor een zo breed mogelijk publiek samen te stellen, maar omdat het nog niet duidelijk is wat voor publiek Mooie Woorden gaat lezen kan het zijn dat niet alles naar jouw smaak is. Laat het ons weten en mail ons jouw reactie, zodat Mooie Woorden beter op haar lezers kan worden afgestemd. Als je Mooie Woorden de moeite waard vindt zouden wij het op prijs stellen als je het bestand doorstuurt naar vrienden en kennissen. Als het hun bevalt kunnen ze zich opgeven als abonnee. Het abonnement is gratis en ze krijgen het net als jij met e-mail thuis gestuurd. Meld anderen niet aan zonder dat ze het weten, anders krijgt iemand ongevraagd Mooie Woorden in zijn/haar mailbox en daar wordt niemand beter van. In het menu op **bladzijde 3** kun je door te klikken op de menuregels meer te weten komen over de abonnementsvoorwaarden. Wie na het lezen van Mooie Woorden denkt "dat kan ik ook!" **Goed zo!** ga aan de slag en stuur ons jouw taalbrouwsel op.

Als het bij **Mooie Woorden** past plaatsen we het. Zoniet dan sturen we je het netjes terug met de reden waarom we het niet plaatsen.

Veel leesplezier en mail het door

ps. klik op de inhoudpagina eerst op "hoe mooie woorden te lezen"

klik hier om naar de inhoud pagina te gaan

Info

Klik op de scroll pijltjes om de bladzijde te laten verschuiven of gebruik de pijlknoppen van het programma zoals beschreven in "hoe mooie woorden te lezen"

Colofon

Colofon

Mooie Woorden is een non-commercieel magazine met als doel het publiceren van verhalen, gedichten, columns en artikelen van gelegenheidsschrijvers.

Redactie:

Mathieu Peeters
Margrethe Beelen

Vormgeving:

Mathieu Peeters

Inzendingen:

Laila van der Schaaf
Sandra - Meulendijks
Saurus
Daan Hoyinck

Adres:

E-mail
mooie.woorden@12move.nl

Abonnement :

Gratis:
stuur een e-mail naar
mooie.woorden@12move.nl
Onder vermelding van
'abonnement'.

Inhoud

- 1 Inleiding
- 4 Dromen
- 5 De tv spreekt
- 6 Zuchtje wind
- 7 Zomer van '99
- 8 Graffiti digitaal: Saurus
- 9 Droomreizen
- 11 Verzot op Mooie woorden?
- 12 Zussen
- 13 Een mooi nieuw millennium
- 15 Mooie Weblinks
- 16 Volgende uitgave
- 16 Abonnement
- 17 Hoe Mooie Woorden te lezen?
- ✓ Mooie woorden afdrukken

Dromen

(geloof het maar)

Wat geweest is, is geweest
niet meer dan dat wat gaat komen
want mijn dromen van toen zijn nog steeds niet uitgekomen
het minste of geringste van een beetje perspectief
maakt me bang en angstig, ik gedraag me als een dief
er is al zo vaak tegen mij gezegd
jij droomt alleen maar over later
maar nu kun je nergens meer terecht
met je verhalen op sterk water
met je mooie idealen en je tranen overal
is je liefde voor het leven een groot tranen dal
vandaag bak jij er weinig van
er is niets wat jou nog bindt
met alle woorden en gedachten
met wat je er van vindt
je dromen over later,
als je groot bent en een vent
durf te geloven in het leven
en wie je zelf bent
geloof het maar, geloof het maar
dus maak je geen illusies
en wek geen valse hoop
maar neem afscheid van het heden
en loop nooit meer te koop
want het minste of geringste van een beetje perspectief
maakt je bang maakt je angstig
je gedraagt je als een dief

Daan Hoyinck

De TV Spreekt

Sterrenflat

Het is natuurlijk erg gemakkelijk om kritiek te hebben op iets, maar soms ontkom je er niet aan. Ik vind mijzelf met enige regelmaat na een dag ploeteren terug, uitgestreken op de bank, terwijl ik naar de TV kijk met een verwachtingsvolle blik, want ik leef nog steeds in de veronderstelling dat er op TV onspannende kwaliteitsprogramma's vertoond worden. Het is natuurlijk absoluut niet de bedoeling dat ik moet na gaan zitten denken over de mij toegeworpen inhoud. Stel je voor: ik zit naar een quizprogramma te kijken en er wordt een vraag gesteld, maar ik weet het antwoord niet. Nou dat is dan mooi klote zeg, kan ik niet actief mee doen.

Grote kans dat een of ander onderzoek heeft uitgewezen dat de kijkers dan afhaken.

"Uit onderzoek is gebleken dat 95% van de kijkers vroegtijdig afhaakte bij vraagquiwizzzzzzzprogramma's waarbij over de antwoorden moest worden nagedacht". "Er was een opvallend groot aantal van deze groep laag opgeleid". "De resterende 5% was niet bij het onderzoek betrokken omdat deze groep de vragen had bedacht" Tot zover het nieuws! Waarom er bij onderzoeken toch altijd tevens moet worden onderzocht hoeveel de laagopgeleide participeert (Deelneemt voor de laagopgeleiden onder ons) in het onderzoeksonderwerp, is mij tot op heden een raadsel.

Kijk, mij kan het niet schelen wie wat doet en of men daar voor opgeleid is, als het maar goed gebeurt. Zeker

als ik net besloten heb om via het medium tv mijn kennis over vraag en antwoord op te vijzelen. Maar goed, ik dwaal weer af. Ik lag dus laagopgeleid languit zonder krantje en pantoffels op de bank. De tv-gids hoopvol in mijn handen geklemd las ik de veelbelovende titel "STERRENFLAT!" een amusementsprogramma met als presentator Ron Brandsteder. Fanatiek sprong ik op en veerde met rechte rug weer terug op de bank. Zou het dan eindelijk zover zijn: een waardige opvolger van Big Brother VIPS? Een flat vol met sterren die 24 uur per dag gevolgd worden met de camera zodat alle sterrengeheimen onthuld worden. En dan na de uitzending een quiz met grote broer Ron die als finaleronde de kandidaten de opdracht geeft om de namen die op zijn kaartje staan te matchen met de blote sterrenkonten op het scherm, gefilmd in het bigbrothersterrenflattengebouw.

Jottum, whauw, koel man. Ik sprong van mijn geliefde ligmeubel, viste op weg naar het TV-toestel nog net op tijd de remote controle uit de bloemenvaas om al druipend van de spanning het aangegeven zendernummer in te drukken. Vol spanning wachtte ik wat er komen ging. Langzaam vulde het scherm zich met elektronisch licht. En daar, daar was het dan, de eerste geluiden en beelden van het splinternieuwe programma, STERRENFLAT. Ron flon flon glimlachte zoals altijd het hele scherm vol zodat de kwijl bijna uit de hoeken van het beeldscherm droop. In op elkaar gestapelde kubussen (de flat) zaten negen beroemdheden. Daar kwam dan de eerste kandidaat, een slim uitzierende carrièremaker uit! Ergens uit den lande. Met groetjes aan paps en mams thuis

"dag mams". Ja ja zo kan ie wel weer droogkloot denk ik nog. Maar gelukkig is daar dan de tweede kandidaat, er is dus nog hoop. Helaas het is een meisje! Niet dat dat nou zo'n probleem is maar Ron Brandsteder en meisjes is als een boer met kiespijn. Het arme kind had geen schijn van kans Ron glimlachte het kind van de wereld, zijn lichaam sprak de taal van de liefde. Nog nooit heb ik hem zo zien draaien en wenden met zijn ledematen. Niet dat het aanstootgevend was, nee het was uiterst subtiel! Dat kunnen we aan Ron overlaten. Na het getortelduif kwamen de vragen. Het was de bedoeling dat je de vragen door de sterren in de sterrenflat liet beantwoorden. De gekozen ster gaf dan een antwoord en de kandidaten moesten dan zeg-

gen of dat antwoord de waarheid of gelogen was. Als het goed was gold het boter, kaas en eieren- principe. Drie maal op een rij zozegd. HALLO! bent u er nog of bent u aan het zappen?

Mooi, dan gaan we verder. U krijgt later nog gelegenheid genoeg om in slaap te vallen. De carrièremaker had al een kruisje gescoord met het antwoord " ik denk dat wat de ster van Wakku Wakku met de pijpenkrulletjes zegt waar is". Waarop Ron zei " weet je het zeker?" "Ja Ron hij weet het zeker" schreeuw ik nog door de kamer "schiet nou maar op, je sterren vervelen zich dood in die absurde opgestapeld kubussen". Maar nee, het geleuter ging maar door. Als Ron klaar is met zijn spraakverwarringen is het meisje aan de beurt. " Nou Saskia, nou moet jij een goed antwoord geven. Je kan het best, ik weet het zeker" " Ron schiet nou op. Je kwijlt dat hele kind onder" schreeuw ik opnieuw door de kamer. Maar helaas het antwoord is zo fout als het maar kan en Ron maar lachen. Saskia geeft het ene foute antwoord na het andere en Ron heeft de tijd van zijn leven.

" Nou dat heb ik nog nooit meegemaakt, dat een kandi-

daat helemaal geen antwoorden goed heeft", schaterlacht hij. Het einde van de show nadert en Saskia is ondertussen door de grond gezakt. De sterren zijn in slaap geval-
c a r r i è r e -
glans dankzij
staal en
Ik voel een
drang om
het toilet te
duchtig door
een bagger!
van deze
arme Saskia.
wat hij was,
ten terug en
waarschijn-
al haar middelvingers op te steken. " Hou vol mijn lief-
ste" roep ik haar toe terwijl ik de tv op zijn kant rol in
de hoop dat Ron er via de zijkant uit sodemietert. Te-
leurgesteld laat ik de tv weer op zijn plaats ploffen.
Het wordt tijd voor interactieve televisie, dan zullen
we snel verlost zijn van al dit soort egotripperij. Want
de eerste de beste ster die dan nog in mijn tv durft te
stralen zal ik persoonlijk in een zwart ruimtegat laten
verdwijnen.

len en de
maker wint met
Ron's lichaam-
gewentelteef.
niet aflatende
mijn hoofd in
steken en eens
te trekken. Wat
De enige ster
avond was die
Zij liet Ron voor
glimlachte gela-
onderdrukte
lijk de drang om

al haar middelvingers op te steken. " Hou vol mijn lief-
ste" roep ik haar toe terwijl ik de tv op zijn kant rol in
de hoop dat Ron er via de zijkant uit sodemietert. Te-
leurgesteld laat ik de tv weer op zijn plaats ploffen.
Het wordt tijd voor interactieve televisie, dan zullen
we snel verlost zijn van al dit soort egotripperij. Want
de eerste de beste ster die dan nog in mijn tv durft te
stralen zal ik persoonlijk in een zwart ruimtegat laten
verdwijnen.

Zuchtje Wind

Het was dat kleine zuchtje wind
dat haar eigen richting koos.

De vlaag verliet met pijn in het
hart en een beetje verdriet.

Maar het moest want zij zou haar
eigen wind gaan waaien.

Aanzwellen tot een helse storm.

Maar met vlagen zou zij zich
herinneren aan de tijd dat een
zuchtje wind, Genoeg was om je
koers te bepalen.

Mathieu

Probeer dan nog maar eens
te schitteren!

Mijn zomer van "99

Acht uur in de morgen, meneer Heerema werd hoestend wakker. Met tranen in de ogen reikte hij naar het nachtkastje. Waar was nou die verdomde bril? Zonder bril zag Heerema geen steek. Toen hij iets hoorde vallen wat verdacht als zijn bril klonk gaf Heerema het op. Getergd liet hij zijn hoofd weer in het kussen zakken, in al die 99,9 jaren van zijn leven was opstaan nog nooit zo moeizaam geweest. Dan maar weer naar het belknopje zoeken dat op strategische wijze was geplaatst ruim vijftig centimeter boven het bed, zodat je als hoogbejaarde telkens maar weer je zelfredzaamheid moest bewijzen. "Nog maar twee centimeter meneer Heerema, zet 'm op", leek de hele wereld hem toe te schreeuwen toen hij bezig was om het laatste stukje naar het belknopje af te leggen. Met de krachten die hem nog restten drukte Heerema het knopje in de behuizing. Het lampje boven de deur ging branden, uitgeblust liet hij, Heerema Bert, zich neerploffen op zijn bed.

In gedachten ging hij de gang van het belletje na. Door de lange gangen van het tehuis zou het belletje zich een weg banen naar de meldkamer, waarin waarschijnlijk een mooie jonge vrouw in het wit zich zou bevinden, die het noodklokje zou opmerken en zich in vol ornaat naar zijn kamer zou spoeden. In afwachting van al dat moois liet Heerema zijn geest dwalen in de tijd van vervlogen dagen. Dagen die hij zich maar al te goed herinnerde. De zondagen dat hij ter kerke strompelde om te bidden voor goede maar ook slechte dagen, de mooie momenten van trouwerijen van zijn kroost. Hij voelde de emoties opkomen en al gauw vloeide zijn tranen rijkelijk. Al was het al meer dan twintig jaren geleden dat zijn lief het leven liet, toen hij in diezelfde kerk zich ter aarde had gestort en voornemens was geweest om vanaf toen met volle teugen uit de beker des levens te drinken en zo hun beiden investeringen in het leven te verzilveren. Het vervulde hem met vreugde dat dit inderdaad gelukt was.

Heerema voelde zich wat lichter worden, als een ballonvaarder die noodgedwongen wat ballast overboord gooide. Zijn gedachten gingen terug naar de jaren van noeste arbeid, oorlog en vrede, feesten en begrafenissen, hoogte- en dieptepunten. Er was geen houden meer aan, Heerema wilde terug, terug in de tijd, zijn honger naar verledentijd was zo groot dat hij het zelf niet kon geloven. Had hij dit allemaal meegemaakt in zijn leven? Met een gevoel van ongeloof vloog Heerema door de ruimte van zijn geest, telkens wat ballast overboord gooiende. Net als de ballonvaarder kon hij zijn wil niet opleggen aan de grillige stromingen in zijn gedachten. Hij zag zichzelf weer spelend in de tuin, klimmend in

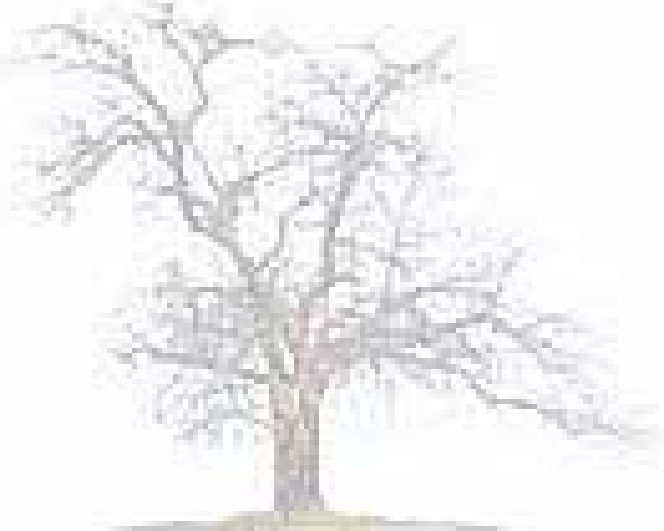
zijn lievelingsboom waar hij later de naam van zijn lief in zou krassen. De heerlijke geuren van de appelbloesem riepen mooie herinneringen bij hem op. De mooie bloemen in de tuin van zijn ouderlijke huis waren al een beetje aan het verdrogen. Op de puntige palen van het tuinhok stak hier en daar een geel gekleurd blaadje afkomstig van de bomen die aan hun eerste herfststagen waren begonnen. Heerema genoot met volle teugen, hij liep door de tuin als een man met al het geluk van de wereld in zich.

Al dolende door de tuin belande hij bij de achterdeur van het huis. Voorzichtig opende hij de deur en stapte met knikkende knieën binnen. De keuken was zoals hij het zich herinnerde, keurig opgeruimd, niets stond er scheef of waar het niet hoorde. Vanuit de keuken kwam je in de kamer. Het was een klein huisje maar nu leek het immens groot. Hoekman liep de kamer door, richting de twee kleine slaapkamers. Uit een van hen kwam een onrustig gestommel. Voorzichtig opende hij de deur. In de kamer lag zijn moeder in bed met om haar heen twee mensen die hij kende als zijn vader en de dorpsdokter. "Nog heel even volhouden" riep de dokter tegen zijn moeder "nog heel eventjes. Ik zie het hoofdje al". Het duurde maar enkele seconden dat Heerema van verbazing met zijn ogen had geknipperd maar juist genoeg om de geboorte van een kind mogelijk te maken.

Er klonk een levendig geschrei.

De dokter vroeg aan zijn vader of hoe dat het kind ging heten. "Bertje" zei zijn vader. Heerema kreeg tranen in zijn ogen, het was zijn eigen geboorte in de zomer van!

Opeens voelde Heerema een koude onzure wind door het huis waaien. Hij werd meegetrokken door de wervelende kracht van deze onplezierige ervaring. Door zijn gesloten oogleden priemde een fel licht. Met moeite opende

zijn ogen zich. Met veel kabaal en bewegingen zag Heerema de mensen uit de wachtkamer hun best doen om te redden wat er nog te redden viel. "Laat maar" riep Heerema hun nog toe, "laat maar want ik wil terug, terug naar waar ik zojuist vandaan kom". Zachtjes vervaagden zijn zintuigen en samen met de laatste woorden die over Heerema zijn lippen kwamen aanvaardde hij de terugreis naar die ene zomer, zijn zomer van 1899.

Mathieu

grafiti, digitaal

00
00
00
00
00

roomreizen

Een greep uit de verhalen van een wereldreiziger.

Het eerste deel, 7 beschreven dagen van een reis die op 20 september 1999 begon in Breda en via Zuid Europa, het Midden Oosten, Afrika en India eindigde op 5 mei in Nepal tijdens een wandeling in het overweldigende Himalaya-gebergte.

JORDANIE - WADI RUM

20 - 27 November 1999

Helemaal uitgerust van een "vakantie" aan de rode zee in het buurland Israël, klaar voor een nieuwe uitdaging: Jordanië. Veel verhalen, regelmatig in het nieuws; kortom een interessant land. Ongeveer 4 miljoen inwoners waarvan meer dan de helft wonen in de hoofdstad Amman. Een land van 414 km lang en 387 km breed. Een mix van nationaliteiten en geloofsovertuigingen maar waarbij de nationale eenheid hoog in het vaandel staat. Men betaalt met de Jordaanse Dinar en *baqsheesh* (fooi) heeft hier geen grote betekenis. Een trots volkje. In alle vroegte vertrokken we richting de grensovergang in Arava aan de Israëlische kant. Vroeg om de drukte van tientallen overstekende toeristenbussen voor te zijn die een dagje Petra gaan doen, nummer één attractie van Jordanië, een stadje helemaal uitgekapt uit rotsblokken. Een stadje waar behang niet nodig is omdat de vele verschillende soorten mineralen zorgen voor zoveel kleuren in de rotsen dat het wel een schilderspalet lijkt. Bij het busstation bleek dat er al jaren geen verbinding meer was van Eilat naar Arava. Maar een echte reiziger laat zich niet meteen aan de kant zetten en de eerstvolgende voorbij rijdende buschauffeur wilde ons wel afzetten bij de grens. Dat bleek later nog zeker een half uur lopen te zijn en met een rugzak van 15 kilo op de rug is dat geen pretje.

Bij de grens aangekomen: paspoortcontrole, belasting betalen, geld wisselen, paspoortcontrole, afstempelen belastingkaartje, ingangkaart inleveren, uitchecken computer, bagage check, paspoortcontrole en we mochten doorlopen naar de Jordaanse grens. Daar was het de omgekeerde wereld met als verschil dat we een visum moesten kopen. Het duurde alles bij elkaar een uur dus dat viel deze keer reuze mee. Vanaf de grens met een taxi via Aqaba rechtstreeks naar een van de mooiste woest-

tijnen van de wereld, volgens zeggen: Wadi Rum, 1000 meter boven zeeniveau. Wadi Rum betekent letterlijk droog liggende rivierbedding. Het was een paar uur rijden en onze chauffeur had bedacht dat om beurten liedjes zingen de tijd wel zou doden. Maar wij hingen uit het raam om de schitterende omgeving in ons op te nemen. Jezus wat een landschap! Rotsformaties van zeker 1000 meter hoog rijzen op uit een platter dan plat landschap bestaande uit alle kleuren zand tussen geel en rood. Je kunt kijken tot aan de horizon waar het donkerrode zand en de nog vage rotsen overgaan in het niets. Aangekomen in het piepkleine dorpje Wadi Rum midden in de woestijn, ons tentje opgezet en heerlijk achter een echte Jordaanse thee, *miramiya*, genieten van een schouwspel waarin arabieren hun kamelen trainen voor de kamelenrace die over een paar dagen zou plaatsvinden.

Kennis gemaakt met een Nederlandse vrouw die Wadi Rum voor de derde keer bezocht. Ze nam ons mee op de thee bij vrienden. Daar moesten we onze schoenen uittrekken en een groot tapijt vormde de denkbeeldige tafel. Goed dat ons dat van tevoren verteld was, anders waren we er dwars overheen gewalst. Wat kan een mens toch onhandig lijken als zij niet een beetje op de hoogte is van de plaatselijke cultuur. Elke avond deelden wij onze maaltijd met de bedouinen, zo noemt men het plaatselijke nomadenvolk, in het lokale restaurantje

"Moon Valley". Er werd met name veel *falafel* gegeten, dat zijn gefrituurde kikkererwtballetjes en *hummus*, dat is kikkererwtpuree. Ook kip met rijst en verschillende soorten soep stonden op het menu. Als bijgerecht bij elke maaltijd hoorde *shrak*, zelfgebakken bedouïnen brood.

We hebben gelachen om anekdotes over toeristen die ze wisten te vertellen. Zo was een Amerikaans stel enorm aan het schrikken gebracht door een opblaasbare slang naast hun bedje in de woestijn. En was een Japans meisje nogal in paniek omdat haar verteld werd dat ze niet zomaar naar de wc mocht in de woestijn. En toiletten waren er niet.

Maar ook serieuze gesprekken over de sterk hiërarchische opbouw van het dorp, het feit dat je als sjeik geboren wordt. Het gevecht tegen de regering die grote hotels wil bouwen in een dorpje waar nu nog alleen een tentenkamp is voor toeristen. De bedouïnen houden van hun woestijn en dit zou het einde betekenen. Als voorbeeld noemen ze Petra, waar de regering een vervangend "verplicht" woongebied heeft gezocht voor de bewoners van Petra, er een hek om heeft geplaatst en een entree hokje heeft gebouwd. Petra is dus uitgegroeid tot een van de duurste attracties ter wereld. Een paar interessante maaltijden dus.

Natuurlijk gingen we ook zelf de woestijn in. Een enorm gebied waarvan niemand mij kon vertellen hoe groot het eigenlijk is maar dat ergens, en dan wijst men naar het oosten, grenst aan Saoedi-Arabië. Samen met Sabbah, onze gids, vertrokken we voor een bezoek aan zijn familie waar we thee dronken. Thee is hier iets speciaals, een drabje waarin je lepel recht op blijft staan van de suiker. Een ketel water met 2 koppen suiker wordt op het vuur gezet. Op het moment dat dit kookt, worden de thee bladeren toegevoegd waarna men het nog even laat doorkoken. Mierenzoet maar anders van smaak dan wanneer je de suiker later bijvoegt. Suikerthee houdt vocht vast in je lijf en dat kan van pas komen in een woestijn waar 50 graden Celsius geen uitzondering is. Op het moment dat je je glaasje leeg hebt, spoel je het zelf uit, legt het in een bak zodat de volgende thee kan drinken. Dit vanwege een vaak tekort aan thee glaasjes.

De mensen leven in de winter in het dorp maar in de zomer trekken ze nog steeds de woestijn in met hun tenten en vee zoals het een nomadenvolk betaamt. Er liggen allerlei kleden op de grond die dienen als tafels en stoelen. Hun tuin bestaat uit woestijn met de burens totaal niet in zicht. De vrouwen gaan op

pad met de schapen en geiten. De mannen houden zich bezig met de organisatie van het gebied en het oplossen van geschillen tussen families dat soms tot heftige discussies kan leiden. Na een spectaculaire zonsondergang over de woestijn, heeft Sabbah een plekje gezocht om te slapen. Het vuur was nog niet aan of de eerste vrienden kwamen aangedruppeld om Sabbah te begroeten. Het was inmiddels 22:00 uur en pikdonker. Op het moment dat je koplampen zag aankomen, kon het nog goed een half uur duren voordat er daadwerkelijk iemand kwam. Men waarschuwt ook voor verdwalen in dit uitgestrekte gebied.

Morgen is de grote dag, de kamelenrace. Iedereen slaapt 's nachts onder de sterrenhemel bij de startplaats omdat een kameel wil vertrekken zodra het licht wordt. Wanneer hij tegengehouden wordt, verminderd zijn drang om te rennen. Ook de arabieren uit Saoedi-Arabië zijn van de partij en om 6:00 uur kan de race beginnen. Zo'n 10 kamelen doen mee die we de hele nacht allerlei rare geluiden hebben horen maken. Ze rennen een afstand van 14 km dat ongeveer 20 minuten duurt. Zo'n 50 jeeps volgen de wedstrijd door met een nog sneller tempo langs de kamelen te rijden. Het zorgde voor heel wat stofwolken, snelle rem acties en gevaarlijke situaties maar uiteindelijk was er toch één winnaar en géén gewonden.

Ik had geluk dat ik mijn pols verstuikte bij een valpartij tijdens een eerdere wandeling. Ik zat veilig voor in de truck maar de mensen in de achterbak werden er soms bijna uitgeslingerd. De winnaar, een jongen van 9, was nog steeds veruit de beste werd ons verteld. Hoe lichter de ruiter hoe sneller de kameel kan rennen vandaar dat de meeste deelnemers jonge jongens zijn. Maar er was een hele goede nieuwe kandidaat. Misschien dat hij volgende maand de wedstrijd zou winnen.

Na een laatste ontbijt in de woestijn, terug naar het dorp waar we helaas onze spullen moesten pakken om onze reis te vervolgen. Het deed even pijn want we hebben hier een heerlijke tijd gehad. Maar als dit het begin van Jordanië is, dan staat ons nog heel wat te wachten...

Sandra

Ook zo verzot op Mooie Woorden?

Meld je dan nu aan
als Mooie Woorden abonnee,
een digitaal blad vol
met verhalen,
gedichten,
columns en
andere
taalbrouwsels,
mooi
vormgegeven
in kleur.
Het abonnement
is gratis.
Meld
je nu
aan, dan
krijg je de
eerst volgende
uitgave per
e-mail toegestuurd.
Stuur een
e-mail naar
mooie.woorden@t2move.nl
onder vermelding van
abonnement Mooie Woorden

© Mooie Woorden 2000

ZUSSEN

JE ZUS IS DEGENE DIE DICHT BIJ JE
STAAT
GESCHEIDEN WORDEN DE WEGEN
EN WAT VALT DAT TEGEN !
ALS JE AAN HAAR DENKT MIS JE HAAR
JE ZOU WILLEN, WAS IK MAAR DAAR
JE DENKT DAT ZE ALLEEN IS
MAAR DAT HEB JE MIS
JE MOET HAAR LATEN GAAN
EN OOK ZELF NIET STIL BLIJVEN STAAN
HOU IN GEDACHTEN
DAT OOK ZIJ OP JOU ZIT TE WACHTEN
VAN ELKAAR HOUDEN DOE JE VOOR ALTIJD
DUS ONTHOUD :
JE BENT ELKAAR NIET KWIJT.

LAILA

EEN MOOI NIEUW MILLENNIUM

Dat was me wat de afgelopen 1000 jaar. Niet dat ik er zo veel van heb meegemaakt maar je leest wel eens wat, vandaar. Blijkbaar is het superieure alles overheersende mensenras er in de afgelopen 1000 jaar nog steeds niet in geslaagd om het hele zaakje om zeep te helpen.

Want wat gebeurde er tot mijn grote verbazing de eerste dag van het nieuwe millennium? Juist ja, de zon kwam gewoon net als anders op, als een koperen ploert! Terwijl we met z'n allen toch hadden afgesproken dat de wereld met een knal zou gaan, zoals ze gekomen zou zijn. Maar niks dus, wederom bleek dus weer dat je met de mensheid absoluut geen afspraken kunt maken. Je moet ook altijd alles zelf doen. Het ergste van deze zaak is dat we de komende 1000 jaar weer ons best moeten doen om de aardbol te redden. Vol goede moed schakel ik het venster naar de wereld in op de eerste dag van 2000 jaar mensencultuur. We gaan spetterend van start met het vertrouwde journaal. Met de charmante Filip Frederiks die verslag doet van alle millenniumfeesten op de hele wereld. En nou word ik pas echt pissig! Het is al erg genoeg dat we weer 1000 jaar moeten wachten tot er weer een kans komt dat de wereldbol uit elkaar knalt. Maar dat er dan nog mensen zijn die dat zo nodig moeten vieren. En hoe! Vuurwerk, kruitdamp, rituele

dansen, lichtshows, mensen die hangend aan een gebouw op hun kop een dansje uitvoeren, Chinezen die met vlag en wimpel het nieuwe jaar inluiden, een toespraak van de president van de Amerikaantjes, Mart Smeets die voor de camera een glaasje water drinkt! Ik voel mij onwel worden. Met enige inspanning kan ik nog net het venster naar de wereld

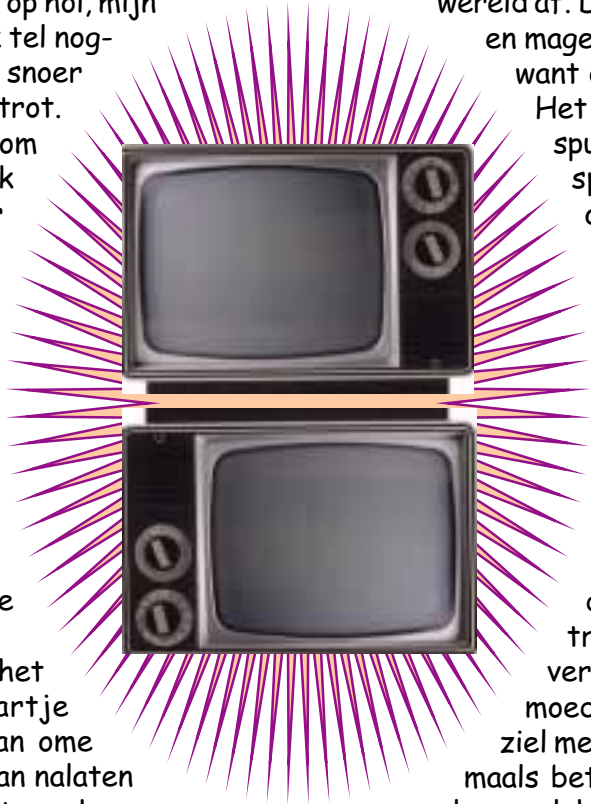
god, wat een niet nog vol. Hoewel w e r e l d - brengt dit ernstig aan Er is in één veel kruitvlogen, daar we minstens eeuw oorlog

Iets waar de mensheid heer en meester in is, hun laatste kruit verschieten. Als iets als een mijlpaal boven water staat dan is het wel het feit dat de beste eigenschap van de mensencultuur het verkeerd inzetten van middelen is. Geloof me maar, het spreekwoord "water naar de zee dragen" is echt niet verzonnen door een buitenaards wezen die hier op aarde kwam zoeken naar bovennatuurlijke intelligentie, dat hebben we echt zelf gedaan. En waar zou die wijsheid vandaan komen? De mens slaagt er in geen miljoen jaar in, om van deze wereldbol een paradijs op aarde te maken. Zeg nou zelf, als je 'smorgens in de spiegel kijkt wat zie je dan? Nou? En dat moet de wereld redden? Maar goed, gelukkig benader ik de dingen nogal optimistisch. Het zal allemaal vanzelf wel goed komen. Misschien is het goed om ons lot te herzien. Kijk, als we nou eens met z'n allen tegelijk naar het toilet gingen en tot drie tellen, om daarna massaal met ons miljarden door te trekken. Dat moet toch een aardige vloedgolf opleveren die moeder aarde uit haar lijden kan verlossen. Of wat te denken van het massaal op vakantie gaan naar de evenaar zodat de aarde geheel uit balans raakt en vervolgens van koers verandert, richting een of ander zwarte gat. Maar ik draaf door. Net als het snoer van het tv-toestel zich om mijn nek slingert en ik mijn neus noodgedwongen tegen de beeldbuis moet drukken is daar mijn heldin Maartje van het journaal, die ons het allerbeste toewenst. Ik krijg weer hoop, zo'n warm menselijk gebaar had ik in deze barre tijden niet verwacht van mijn medemens. Ik verlies mijn evenwicht als ik probeer de tv van mij af te werpen. Het apparaat stuitert door de kamer richting het trappengat. Gebruikmakend van de zwaartekracht laat het venster van de wereld mij zien hoe het lot ons kan tarten. Het snoer stelt zich volg-

zaam op door het apparaat onvoorwaardelijk te volgen. Ik snak naar adem, mijn hart begint onheilspellend vreemd te kloppen, langzaam word ik naar het trappengat toegesleurd. Niks aan de hand denk ik nog, ik laat me gewoon van de trap af glijden. Maar helaas, het kinderveiligheids-slot in het stopcontact doet zijn werk en peinst er niet over om het gevaarlijke kleinood prijs te geven aan de wijde wereld. Het snoer spant zich met een gezellig gekraak. Het wordt nu toch wel enigszins kritiek denk ik nog bij mijzelf, als ik met mijn lippen over de rand van de hoogste trede schuur. De tv werkt nog steeds. Mart Smeets maakt smalende opmerkingen naar mijn heldin. Het zal toch niet zo zijn dat ik hier het hoekje om ga met het gezicht van ome Mart op mijn netvliezen gebrand? Ik tel de treden die het apparaat nog moet afleggen, een, twee, drie, vier, mijn ledenmaten beginnen zonder dat ik daar opdracht voor had gegeven wild te spartelen. In mijn hoofd slaat alles op hol, mijn leven flitst als een film voorbij. Ik tel nogmaals de treden, een, twee. Het snoer spant zich nog strakker om mijn strot. "Misschien wordt het toch tijd om mijn programma om te gooien", denk ik nog als ik geheel van de kaart naar de afstandsbediening graai. Terwijl ik 1-1-2 op de afstandsbediening intik stort de tv op de vloer van het voordeurhalletje. Met de beeldbuis naar mij toegericht begint Mart aan zijn slotrede. Met afgrijzen luister ik naar de woorden van deze wijze media-goeroe, terwijl de samenwerking van het kinderveilige stopcontact, het snoer en het venster naar de wereld standhoudt. Geboeid kijk ik naar het einde van het millenniumprogramma. Mijn Maartje neemt ongemakkelijk afscheid van ome Mart, die op zijn beurt het niet kan nalaten om op de valreep een opmerking te maken over haar stralend uiterlijk terwijl ze toch al zolang aan de

uitzending bezig....bla bla bla. Ik voel mij opnieuw onwel worden: "gebrek aan frisse lucht" denk ik nog, maar nee, ik ben op sterven na dood. Hoe fris kan je dan nog denken? Ik voel de afstandsbediening in mijn hand zachtjes wegglijden. In een laatste helder ogenblik druk ik op het off-knopje en kijk angstig naar de beeldbuis, waar ome Mart zo juist de kwijl van zijn mond afveegt. De hoeken van de beeldbuis hullen zich in het zwart en langzaam maar zeker wordt het venster gesloten en zie ik het gezicht van Mart doven. Met een ferme klik springt het apparaat op stand-by. Het snoer klemt zich nog een tikje strakker om mijn nek, ik begroet nonchalant mager Hein die de trap op komt lopen. Voorzichtig wil ik hem nog toe roepen: "pas op het snoer dat je niet strui".... Maar het is al te laat, De ouwe zot raakt verstrikt in het snoer en suist met zijn droge smoel regelrecht op het venster van de wereld af. De donkere krachten van ome Mart en magere Hein schijnen elkaar te mogen, want de dood verdwijnt in het venster. Het stopcontact geeft de strijd op en spuugt de stekker uit, het snoer ontspant zich om mijn strot en mijn ogen voegen zich weer in hun kassen. "Nou dat voelt al weer een stuk beter", roep ik, terwijl ik opsta en voor de zekerheid de stekker van de kabel ruk. Buiten raast de wereld door zoals altijd, niet wetende dat ze zojuist van de dood verlost zijn. Plotsklaps realiseer ik mij dat ik met het onsterfelijk maken van mijn medemens de wereld gered heb. Eindelijk zal moeder aarde in sneltreinvaart uit haar lijden worden verlost. Als we dan gezamenlijk met moeder uit elkaar knallen zal ik ziel aan ziel met Maartje, mijn heldin het hierna maals betreden. Een onbeschrijfelijk gevoel van geluk overmeestert mij.

Dit wordt een mooi nieuw millennium.

Mathieu

Klik op de blauw onderstreepte regels om de besproken pagina te starten

Taalpagina.nl

De startpagina voor de Nederlandse taal. Een pagina met allerlei interessante links naar pagina's die alles te maken hebben met de Nederlandse taal; een echte aanrader.

<http://taal.pagina.nl/>

Hopla

Mooie en grappige pagina vol met onnozele en rare sprookjes. Een bezoekje waard.

<http://www.xs4all.nl/~omnoz/hopla/>

Verspreeksgezegswijzen

Het Nederlands kent veel spreekwoorden en zegswijzen. Vaak gebruikt om een betoog kracht bij te zetten. Even vaak worden deze spreekwoorden en zegswijze verkeerd gebruikt. Op deze pagina een verzameling van deze versprekingen. Ga kijken of jij ze ook soms verkeerd gebruikt. Voor iedereen wel iets herkenbaars

<http://home.wxs.nl/~avdw3b/verspr.html>

Gedichten Homepage

Een pagina met info over dichters vol met mooie gedichten en vele links naar leuke pagina's over deze onderwerpen

<http://www.jenw.verrips.com>

Meander Startpagina <http://meander.italics.net>

Een pagina met met als onderwerp MEANDER

Meander is een internet krant waar schrijvers in publiceren absoluut de moeite waard om mooie verhalen en gedichten te lezen

Dit was het dan de eerste uitgave van Mooie Woorden. Wij hopen dat je het leuk genoeg vond om abonnee te blijven of iemand anders dit bestand te mailen zodat Mooie Woorden verspreid wordt.

Reacties en opmerkingen zijn welkom: stuur je op- of aanmerkingen naar mooie.woorden@12move.nl

De volgende uitgave van Mooie Woorden valt omstreeks januari in je mailbox met nieuwe taalbrouwsels.

De redactie van Mooie Woorden wenst iedereen bij deze, prettige feestdagen en veel taal- en leesplezier

Redactie Mooie Woorden

Abonnementen:

Iedereen met een E-mailadres kan zich aanmelden voor een gratis abonnement. Een aanmelding moet gebeuren d.m.v. een e-mail naar mooie.woorden@12move.nl onder vermelding van "abonnement".

Voorwaarden aanmelding:

Aan volgende voorwaarden moet worden voldaan bij een aanmelding: de aanmelding moet afkomstig zijn van de aanvrager (e-mailadres aanvrager) hiermee wordt voorkomen dat personen ongewenst als abonnee worden opgegeven door derden. Een abonnement geldt tot wederopzegging, opzeggen kan eveneens gebeuren middels e-mail mooie.woorden@12move.nl e-mail adressen worden opgenomen in de database van mooie woorden en worden voor geen enkel ander doel gebruikt dan voor het verzenden van e-mail met betrekking tot het verspreiden van mooie woorden. De e-mailadres zullen niet aan derde worden verstrekt.

"Hoe lees je mooie woorden op je scherm"

Lezen op je pc is anders dan je gewend bent. Je kunt Mooie Woorden natuurlijk gewoon printen en vanaf papier lezen. Let wel op dat Mooie woorden grotendeels in kleur gemaakt is zodat dat wel wat inkt gaat kosten. De meeste printers hebben echter wel een mogelijkheid om inkt te besparen. Je vindt die meestal terug bij de printereigenschappen, maar dat hangt natuurlijk af van het soort printer.

Om Mooie Woorden een beetje makkelijk te kunnen lezen gebruiken we de Gratis Acrobat Reader. Dit programma leest alleen PDF bestanden (dit is ook het bestand waar Mooie Woorden uit bestaat) PDF bestanden worden ook vaak gebruikt voor handleidingen bij softwareprogramma's. Om mooie Woorden makkelijk te kunnen lezen op je scherm kun je de volgende dingen doen:

Er zijn drie standaard leesstanden in het programma Acrobat reader. Hieronder staan welke knoppen je kunt kiezen en welke functie's de knoppen hebben.

1 2 3

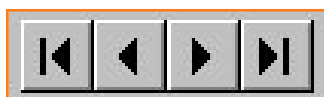
knop 1: Het document 100% weergeven.

knop 2: Een overzicht van de gehele pagina, passend in het venster.

knop 3: De zichtbare breedte van de huidige pagina passend in het venster weergeven.

Het is ook mogelijk om door Mooie Woorden te bladeren. Hieronder staan de knoppen beschreven waarmee dit te mogelijk is.

1 2 3 4

Knop 1: De eerste pagina weergeven

Knop 2: Terug naar de vorige pagina

Knop 3: Naar de volgende pagina

Knop 4: Naar de laatste pagina van het bestand

Om verticaal door Mooie Woorden te bewegen kun je kiezen voor de scroll pijltjes of voor een van de hieronder beschreven knoppen

De andereknop dient om te vergroten en te verkleinen

1 2

Knop 1 Handje: hou de linker muisknop ingedrukt en sleep met de muis naar boven of beneden om het document te verschuiven.

Knop 2 Vergrootglas: klik op deze knop en verplaats het vergrootglas naar de gewenste plaats en klik nogmaals om te vergroten. Hou de Ctrl toets ingedrukt om vervolgens weer te verkleinen

Meer weten? je kunt altijd in de menu balk de optie help aanklikken daar staat alles in over het gebruik van dit programma.

Hopelijk is deze uitleg genoeg voor jou om Mooie Woorden prettig te kunnen lezen, laat het ons weten als je suggesties hebt om deze uitleg te verbeteren. Dan kunnen we Mooie Woorden nog beter op haar lezers afstemmen.